

[Tholstrup.]

rene også gå ned, og det vil sætte det forventede prisfald i gang helt ud i det yderste led, efterhånden som de nye varer kommer ind.

Konkurrencen vil genopstå. Man vil få billigere boliger, når vi får billigere byggemateriale, og så kan tømmerhandlerne igen komme til at udfylde deres naturlige mission, at handle med varer i fri konkurrence. Vi har her tidligere hørt om det urimelige i hindring af automobilimporten, så man i stedet for at få nye vogne ofrer 1 mill. kr. om dagen på reparation af de gamle. Vi ser det urimelige i, at 250—300 biler, som er beslaglagt for overtrædelser, står nytteløse hen i årevis. Kunne der ikke gøres noget, højtærede handelsminister, for at få disse 200—300 biler ud at køre og gøre nytte, så vi kan spare nogle af de gamle udslidte, som medfører så store reparationsudgifter?

Da vi behandlede denne lov for et år siden, blev der talt om truende allokeringer, og på enkelte områder blev de også til virkelighed. Men det er ikke almindelige daglige forbrugsvarer, det drejer sig om. Det drejer sig om kobber og zink, nikkel, kobolt, molybdæn, tungsten, råsvovl og jutevarer, ja, også kul og koks, men ikke olie. Hvis vi ser på, hvor meget olie der forbruges i Sverige, tyder det på, at olie er noget lettere at få fat i, end regeringen her forstår, og jeg vil altså henstille til den høje regering at prøve på at undersøge mulighederne for at få en større import af olie, som er det billigste brændsel, man kan få at fyre med i øjeblikket, hvorfor det ville være en udmærket idé at øge importen på dette punkt og spare lidt på pengene til kul.

Vi sagde om disse allokeringer allerede i fjor, at på det område ville vi naturligvis medvirke til at hindre monopoler i at opstå, hvis der blev tale om varer, som ikke var til at få ind i landet i tilstrækkelig mængde. Vi skulle derfor også i dag nøjes med at gennemføre en lovgivning, der begrænsedes til disse allokerede varer. Der ville ikke være noget som helst i vejen for, at dette kunne gøres uden bemyndigelseslove og uden vareforsyningslov, blot ved at handelsministeren i hvert enkelt tilfælde kom til rigsdagen og fik en sådan fordelingsordning lovfæstet.

I den højtærede handelsministers fremsættelsestale — spalte 2696 — siges der,

„at dansk industri og handel i den nærmest kommende tid vil udvise forsigtighed i sine dispositioner.“

Tør man ikke gå ud fra, at en hvilken som helst industrimand og en hvilken som helst mand, der beskæftiger sig med handel, for

det meste og som sædvane disponerer forsigtigt?

Længere nede siger den højtærede handelsminister, at man sikkert bør afholde sig fra at spå om prisudviklingen, men der går kun tre linier, så kommer spådommen alligevel:

„I det foreløbige betalingsbalanceskøn for 1952 regner man med, at der under de forudsætninger, man har ment det rigtigt at gå ud fra, vil blive et underskud på cirka 330 mill. kr., der må dækkes ved forbrug af valutareserver, heraf en meget væsentlig del ved træk på vore dollarbeholdninger.“

Man er altså ikke så bange for at spå, selvom man råder sig selv fra at gøre det. Længere nede siges der:

„Endvidere er man gået ud fra, at de nuværende import- og eksportpriser vil være gældende i hele 1952.“

Jeg er bange for, at det skøn slår fejl. Man kan allerede se nu, at der er stærkt vigende priser på en række importvarer, men sandelig desværre også på en række eksportvarer. Man ved, at svinefedt er faldet betydeligt. Af oliefrø får vi mere ind, end vi eksporterer, så det er kun godt, at priserne her er faldet. Sukker eksporterer vi, så det er vel til skade, at det er blevet billigere, men det bliver vel til gavn for husmoderen, for det bliver nok ikke så let for den højtærede handelsminister at sælge sukkeret efter den nye høst, så det kan være, at vi får lov til at beholde dette billige næringsmiddel herhjemme.

Til slut i den samme spalte siger den højtærede handelsminister, at underskuddet på handelsbalancen herefter vil blive knap 1 600 mill. kr. mod 1 200 mill. kr. i 1951, altså 400 mill. kr. større end i 1951. De 1 200 mill. kr., der var handelsbalancens underskud i 1951, blev opvejet af skibsfartsindtægter o. lign., men her forudses, eller spås om man vil, at vi vil få et underskud på 400 mill. kr. yderligere i år, og jeg vil derfor spørge, om det er det beløb, regeringen agter at pumpe ud i indeværende år? Det er et meget vigtigt spørgsmål, som kunne udvides til: Hvor stort er egentlig det beløb, man agter at forøge omsætningsmidlerne med i år, eller med andre ord vil forøge inflationen med? En sådan bevidst inflationspolitik kan kun have eet mål for en konservativ-venstreregering, nemlig det samme, som socialdemokraterne havde, da de regerede: at beholde det faste greb om erhvervslevet. Er det ikke, fordi man mener, at de ventede små told-ajourføringer, som man snakker så meget om, ikke vil give tilstræk-